Benke László:

Fölfeszített szegénylegény

Magas hegyre fölfeszített szegénylegény,
ahogy életedből s rongyaidból kilógsz,
tested Délnek és Északnak,
bal karod Keletnek, jobbod Nyugatnak
elalélt; nehogy a mindenséget szívedre öleld.

Nem menekültél? Szembefordultál.
Itt várjuk veled a halált?
Sóvárgott igazság, jóság, szépség,
ne lásd meg, mivé lett az arc,
ne fájjon az élet, ne hallj hangokat,
háborgó szívünkből vedd el a haragot.

Mire jók a szirénák, az eldobbanó szívek,
dübörgések, sikolyok, mély hökkenések,
mire jó ez a borzasztó forgatag,
a lávázó föld, a csend, az iszonyat,
ahogy kicuppantják belőled a lelket.

Az egymást gonoszul mocskolók
pontosan tudják mit cselekszenek.
Semmi vagy szemükben, szánalomra méltó,
e földön valóban követhetetlen vagy,
megfosztanának magadtól végképp,
hogy ne lehess, ki jóra vezeti népét.

Te hegyeken, völgyeken, utakon ácsorgó
pléhlegény, ezek Atyád is megosztják, Fiú,
választási tétellé silányítják ellened!
Nyújtsunk kezet egymásnak, testvér,
mi nem ölünk, kívánunk békésebb életet.